

Margreet is teleurgesteld in haar kinderen

‘HOE KRIJG IK WAARDERING VAN MIJN KINDEREN?’

Margreet (47) heeft altijd vol toewijding voor haar kinderen gezorgd, ook al waarschuwde haar partner Filip wel eens dat ze hen te veel verwendde. Nooit heeft ze iets teruggeëist en daarom heeft ze ook nooit iets teruggekregen. Margreet wil het graag anders, maar hoe pakt ze dat aan?

Hoewel ik een goede jeugd heb gehad, heb ik me vaak eenzaam gevoeld met een oudere moeder en een zus die elf jaar ouder was. Vol jaloezie kon ik naar vriendinnetjes kijken die opgroeiden met broertjes en zusjes en die leuke dingen deden met hun ouders. Dat wil ik later ook, dacht ik dan. Een groot, gezellig gezin, dat was mijn droom.

Ik ontmoette René en al snel kwam het eerste kind. Niet lang daarna raakte ik zwanger van de tweede, maar die zwangerschap was zo gecompliceerd dat een derde kind me werd afgeraden. Tot zover mijn grote gezin. Het maakte niet uit, ik was dolgelukkig met Max en Amely. Voor René lag het anders. Het gezinsleven paste niet bij hem. Amely was nog geen jaar toen hij ons verliet en emigreerde. Het was moeilijk, maar ik hield me voor dat ik er voor de kinderen moest zijn.

Een paar jaar later ontmoette ik Filip, met wie ik trouwde. Hij was een vriend voor de kinderen, ik was vader en moeder tegelijk. Alles deed ik voor ze, ik zorgde ervoor dat het hen aan niets ontbrak. Soms kreeg ik van Filip te horen dat ik erin doorsloeg, maar mijn antwoord was dan: “Ze hebben nog tijd genoeg om volwassen te zijn, het is mijn taak als moeder om ze te verzorgen.”

Zijn standaard reactie: “Ja, verzorgen. Dat is iets anders dan verwennen.”

Had ik maar beter geluisterd, want onlangs is het me pijnlijk duidelijk geworden: mijn manier van opvoeden heeft mij niet opgeleverd wat ik had verwacht. Dat hechte, dat is er niet. Helemaal niet. Max is tweeëntwintig en woont op kamers, maar

ik weet weinig van zijn leven. Hij vertelt niks. Nou, dat is niet helemaal waar. Als hij iets nodig heeft, dan zijn wij de eersten die het weten. Dan komt hij langs en meestal stapt hij dan de deur uit met minimaal vijftig euro, die ik hem heb gegeven. Met Amely is de band ook niet zoals ik had gehoopt. Zij is negentien en woont nog thuis, maar vaak weet ik niet waar ze uithangt en of ze thuis komt eten. Ze weet precies hoe ze me moet bespelen, dat wel. Als ik mopper dat ik het zat ben om af te wachten of ze thuis komt eten of niet, knuffelt ze me en doet ze ineens iets liefs voor me. Waardoor ik met mijn hand over mijn hart strijk en er niets meer over zeg.

Onlangs was ik jarig. Ik had appeltaart – daar is Amely dol op – en 's avonds zou ik verse soep maken zodat Max nog wat kon meenemen. Amely ging 's ochtends de deur uit naar haar werk zonder me te feliciteren en ik weet nog dat ik dacht: de felicitatie en het cadeau zullen nog wel komen. Niet dus. Ik kreeg veel visite, maar Max en Amely waren er niet bij. Ik maakte er nog ruzie over met Filip - waarom had hij Amely en Max niet op de hoogte gesteld van mijn verjaardag? - maar hij stak verontwaardigd zijn handen op.

“Het zijn volwassen mensen. Volwassen genoeg om de verjaardag van hun moeder te onthouden zou je denken.”

Aan het einde van de avond stond er een eenzaam puntje appeltaart in de koelkast, met een bakje soep ernaast. Bij mij zaten de tranen hoog.

Mijn vriendin Mette zag mijn verdriet en bleef. Tot diep in de nacht sprak ik erover met haar én met Filip.

“Altijd heb ik alles voor ze gedaan en als dank vergeten ze mijn verjaardag?” snikte ik.

Ze troostten me, maar lieten me inzien dat ik dit zelf had gecreëerd. Ik heb nooit iets teruggeëist. Niet eens respect of een bedankje voor wat ik allemaal voor ze doe. Ik heb dit gedrag getolereerd en daarom ook in stand gehouden.

De volgende dag vroeg ik Amely waarom ze er niet was op mijn verjaardag. Ze had belangrijke dingen te doen, zei ze. En ze was mijn verjaardag heus niet echt vergeten. Uit haar tas haalde ze een cadeautje. Twee gouden ooringetjes, terwijl ze weet dat ik altijd dezelfde oorbellen draag, al twintig jaar. Ik wist dondersgoed dat ze het waarschijnlijk voor iemand anders of voor zichzelf had gekocht en het me nu maar gaf omdat dit toevallig in haar tas zat.

“Ik kan me niet voorstellen dat je dit voor mij hebt uitgezocht”, zei ik teleurgesteld.

Ze werd boos. Ze vond me ondanikbaar, riep ze.

Filip heeft Max erop aangesproken dat hij mijn verjaardag is vergeten. Ik kreeg een berichtje dat hij me mee uit eten zou nemen om het goed te maken. Wanneer? Dat stond er niet bij. Ik vrees dat het er niet van gaat komen.

Ik loop met een steen in mijn maag sinds mijn verjaardag. Ik hoopte op een goede band met de kinderen, maar die is er alleen maar als zij iets van me willen. Ik zou het zo graag anders zien. Gezellige avonden met elkaar, met zijn allen erop uit. Niet om wat ik voor ze doe, maar gewoon omdat het fijn vinden om bij me te zijn.

Ruzie met de kinderen heb ik er niet voor over, maar wat kan ik doen om het te veranderen? Kan dat nog wel? En hoe pak ik dat aan? ■